

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6487/2021
22.03.2023. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радован Грујичић, адвокат из ..., против туженог „Латаки“ д.о.о. Београд, чији су пуномоћници Ана Матић и Милорад Матић, адвокати из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10060/18 од 04.02.2021. године, исправљене решењем Гж 10060/18 од 22.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 22.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 10060/18 од 04.02.2021. године, исправљене решењем Гж 10060/18 од 22.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 6272/17 од 20.04.2018. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 20.428.400,00 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене износе који чине главницу почев од доспећа до исплате, те је тужилац обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 897.000,00 динара.

Апелациони суд у Београду је након одржане расправе пресудом Гж 10060/18 од 04.02.2021. године, исправљеном решењем Гж 10060/18 од 22.04.2021. године, укинуо првостепену пресуду, усвојио тужбени захтев и туженог обавезао да тужиоцу надокнади парничне трошкове у износу од 1.734.750,00 динара.

Против наведене другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са члановима 8, 231. и 398. став 2. ЗПП, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу чланова 407. став 1. тачка 3. и став 2. и 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су учињене релативно битне повреде одредаба парничног поступка на које је ревизија указала, пошто је другостепени суд у разлозима своје одлуке изнео јасну оцену садржине непосредно изведених доказа, на којој је засновао закључак о постојању правно релевантних чињеница.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и законски заступник туженог ББ су дугогодишњи познаници и пословни партнери. Тужилац је оснивач Привредног друштва „ВВ“ д.о.о. ..., а тужено привредно друштво основали су 2001. године ББ и ГГ. По тужиочевом предлогу између наведених лица постигнут је договор о заједничком финансирању изградње пословно-стамбеног објекта у ..., са поделом добити на по 1/3 дела. У реализацији овог договора дана 17.12.2001. године између Привредног друштва „ВВ“ д.о.о. ... и туженог, закључен је писмени уговор о коришћењу аутомобила привредног друштва „ВВ“, регистарске ознаке ... -... -... за службене потребе туженог. Даном 22.02.2002. године закључен је и судски оверен уговор између Компаније „ДД“ из ... и туженог, чији предмет је уступање права коришћења на земљишту и право изградње пословно-стамбеног објекта, који ће као инвеститор градње изградити о свом трошку и у своје име тужени на катастарској парцели ... КО ... . Тужилац је након подизања својих девизних средстава у висини од 103.000 евра са рачуна банке 07.03.2003. године у временском периоду од 27.03.2003. до 10.12.2004. године вршио на рачун туженог уплате износа, чији повраћај са законском затезном каматом од сваке појединачне уплате тражи постављеним тужбеним захтевом. Између привредних друштава, односно физичких лица која су учествовала у договору није сачињен други писмени уговор којим би регулисали права и обавезе и начин поделе добити. Из истог чињеничног основа, привредно друштво „ВВ“ исходвало је против туженог пред Привредним судом у Београду правноснажну пресуду П 1748/10 од 14.11.2011. године, којом је тужени обавезан да тужиоцу врати износ од 890.000,00 динара са припадајућом каматом.

Са полазиштем на овако утврђене чињенице, другостепени суд побијану пресуду заснива на одредбама чланова 210. и 214. Закона о облигационим односима.

По становишту Врховног касационог суда, закључак суда у побијаној пресуди о постојању битних чињеница заснован је на правилима о терету доказивања садржаним у одредбама члана 231. ЗПП, што ревизијске наводе о битним повредама одредаба парничног поступка које су учињене од стране другостепеног суда чини неприхватљивим. Оспорена веродостојност фотокопије споразума од 28.03.2005. године, као доказа приложеног од стране туженог на околност да је спорним уплатама тужилац измирио лични дуг према ББ, при неспорној чињеници да странке не поседују оригинал овог споразума, чини неприхватљивим доказни предлог туженог за одређивање графолошког вештачења на околност веродостојности потписа тужиоца на тој исправи. Тужилац је тврдио да је његов потпис на приложеној фотокопији настао копирањем са другог документа, па када недостаје оригинални документ, правилно

другостепени суд закључује да се спорна чињеница не може расправити на основу графолошког вештачења. Правилно је отклоњено и извођење доказа саслушањем сведока ГГ предложене од стране туженог, која није пронађена на адреси пријављеног пребивалишта, а тужени је на расправи пред другостепеним судом изричито навео да нема могућности да обезбеди присуство сведока ради саслушања (чл. 253. став 3. ЗПП). Најзад, чињеницу назначене сврхе спорних уплата на рачун туженог утврђене су на основу извештаја књиговође туженог, па није било услова ни за прихватање доказног предлога туженог да вештак утврди на који начин је у његовој књиговођственој евиденцији књижена свака појединачна уплата. Наиме, начин вођења књиговођствене евиденције од стране туженог свакако не би могао довести у сумњу сврху уплате, која је навођена приликом уплате сваког појединачног износа од стране тужиоца на рачун туженог.

Стога, утврђена чињеница да је законски заступник туженог наследио од оца већу количину девизних средстава, када су изостали докази да је он управо тај новац предао тужиоцу на чување, те да је тужилац тај новац вратио уплатама на рачун туженог привредног друштва, чини исправним становиште другостепеног суда да правни основ по коме је тужилац вршио уплате није реализован, те да је тужени стечено без правног основа у обавези да врати, са каматом од времена пријема сваког појединачног износа до исплате.

Следом изнетог, одлучено је као у ставу првом изреке, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

На основу одредби чланова 165. став 1, 153. и 154. ЗПП, ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији, пошто није успео у овом поступку.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић